

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 447/2014
22.05.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Р.Р., због кривичног дела изнуда из члана 214. став 3. у вези става 1. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Р., адвоката Д.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр.987/10 од 15.03.2011. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.2085/12 од 16.10.2013. године, у седници већа одржаној дана 22.05.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Р., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр.987/10 од 15.03.2011. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.2085/12 од 16.10.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр.987/10 од 15.03.2011. године године у ставу I окривљени Р.Р. оглашен је кривим због извршења кривичног дела изнуда из члана 214. став 3. у вези става 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 године, а у ставу II окривљени Р.Р. и окривљени М.М. оглашени су кривим због извршења кривичног дела изнуде у покушају у саизвршилаштву из члана 214. став 2. у вези става 1. у вези члана 30. и члана 33. КЗ за које дело је окривљеном Р.Р. утврђена казна затвора у трајању од 2 године, па је окривљени Р.Р. осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 године у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 23.10.2008. до 06.03.2009. године и од 27.08.2010. године до 15.03.2011. године, а окривљени М.М. осуђен је на казну затвора у трајању од 2 године у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 23.10.2008. до 14.11.2008. године.

Наведеном пресудом оштећени М.Ц. је упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Ставом III наведене пресуде окривљени М.М. је на основу члана 355. став 1. тачка 2. ЗКП ослобођен од оптужбе да је као саизвршилац извршио кривично дело изнуда из члана 214. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ.

Истом пресудом окривљени Р.Р. и М.М. обавезани су на плаћање трошкова кривичног поступка с тим да је одређено да ће суд посебним решењем одредити висину истих пошто прибави све потребне податке који недостају.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.2085/12 од 16.10.2013. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду, бранилаца окривљеног Р.Р., адвоката Д.Ђ. и П.М. и бранилаца окривљеног М.М. адвоката С.Н. и адвоката Р.Б., а пресуда Вишег суда у Београду К бр.987/10 од 15.03.2011. године, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда у односу на кривично дело изнуда из члана 214. став 3. у вези става 1. описано у ставу I. првостепене пресуде бранилац окривљеног Р.Р., адвокат Д.Ђ., поднео је захтев за заштиту законитости из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП у вези става 2. у вези члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде у односу на кривично дело у ставу I. и предмет врати на поновни поступак пред првостепеним судом или да преиначи побијане пресуде у односу на наведено кривично дело у погледу правне оцене дела и кривичне санкције тако што ће окривљеном Р.Р. за кривично дело "принуда" изрећи казну затвора у трајању краћем од правноснажно изречене, као и јединствену казну затвора у краћем трајању.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Р. је неоснован.

Бранилац окривљеног Р.Р. у захтеву наводи да је у односу на став 1. првостепене пресуде као и у другостепеној пресуди примењен закон који се не може применити, јер према стању у списима произилази да је између окривљеног Р.Р. и оштећеног М.Ц. постојао пословни однос поводом припреме и обезбеђивања услова за надзиђивање објеката, те да је у вези с тим окривљени позајмио оштећеном износ од ... евра, а и да је против оштећеног Ц. због постојања дуга према окривљеном Р. вођен кривични поступак у предмету Вишег суда у Београду К бр.255/11 где је оштећени М.Ц. оглашен кривим због извршења

кривичног дела изнуда из члана 214. став 3. у вези става 1. КЗ. Имајући у виду да је несумњиво утврђено постојање дужничко-поверилачког односа између окривљеног Р. и оштећеног Ц. суд је погрешно квалификовао поступање окривљеног у намери да поврати свој новац као кривично дело изнуда.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног Р.Р. је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге да се у радњама осуђеног Р.Р. које су описане у ставу првом изреке првостепене пресуде стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела изнуда из члана 214. став 3. у вези став 1. КЗ, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић,с.р.**